

سیدامیرمنصوری، دکتری
مطالعات شهری باگرایش
منظر، استادیار پردیس
هنرهای زیبا، دانشگاه تهران
seyedamir.mansouri@
gmail.com

فرهنگ منظرین ایران

Although the landscape appeared in a gardener environment with a decorative approach, it managed to theorize the mechanism of human perception of the environment in its evolution process. The landscape recognizes the "place" as a single existence which the two parts, outer (matter) and internal (the subject) are inseparable.

The new definitions of the landscape are more suited to the truth of the concept [Landscape], as perceptible by man. The descriptions of landscape features as an "existence" perceived by humans over the area have contributed to a new openness to the humanist conformability in a modern world where architecture and urbanism are victims of a quantitative look.

This position of the landscape in Iran was the basis for planning and expansion of this discipline. A set of specialized materials has been defined in the same discipline with the urban landscape, the cultural landscape, the development of the territorial landscape, Persian Garden, landscape studies, planning and landscape management. These actions were realized following two principles concerning Iran and the landscape:

First: The Persian culture is now ready to receive the current understanding of landscape. The oldest gardens in the world were created in Iran and landscape culture is totally dominant in poetry, literature, art, decoration,

à théoriser le mécanisme de la perception humaine de l'environnement. Le paysage reconnaît le « milieu » en tant qu'une existence unique dont les deux parties extérieures (la matière) et intérieure (le sujet) sont inséparables.

Les nouvelles définitions du paysage sont de plus en plus adaptées à la vérité de la notion [le paysage], de façon perceptible par l'homme. Les descriptions des caractéristiques du paysage en tant qu'« existence » perçue par l'homme par rapport à l'espace, ont contribué à une nouvelle ouverture à la conformabilité humaniste dans un monde moderne où l'architecture et l'urbanisme sont victimes d'un regard quantitatif.

Cette position du paysage en Iran fut la base de la planification et de l'extension de cette discipline. Un ensemble de matières spécialisée a été défini dans cette même discipline dont le paysage urbain, le paysage culturel, l'aménagement du paysage territorial, le Jardin Persan, les études du paysage, le planning et la gestion du paysage. Cette action se réalisa suite à deux principes concernant l'Iran et le paysage :

Premièrement : la culture persane est aujourd'hui prête à percevoir la compréhension actuelle du paysage. Les jardins les plus anciens du monde sont apparus en Iran et la culture paysagère est totalement domi-

culture, architecture and in the Iranian city which are not recognized without landscape.

Secondly: a new approach to the programming of these materials. Therefore, new materials take a characteristic landscape as planning subject, which carries in it the attribute of another discipline. The situation has changed the landscape from being an "interdisciplinary" field to being "main theme" of a new discipline.

In the planning of the "urban landscape" field, the city is regarded as a landscape and its relationship to other materials is considered next.

The consideration of the landscape as the discipline of the future may well complete the emptiness of human needs for quality and relevance of the place in specialties related to this discipline.

It seems that in future world, landscape is committed to provide the need of human in a familiar and convenient place. Considering landscape as the discipline of the future is a provisional act for social problems of tomorrow.

nante : la poésie, la littérature, les arts plastiques, la décoration, les cultes, l'architecture et la ville iranienne ne sont pas reconnus sans le paysage.

Deuxièmement : une approche nouvelle dans la programmation de ces matières. Donc, les nouvelles matières prennent une spécificité du paysage pour sujet de planning, qui porte en elle-même la caractéristique d'une autre discipline. La situation du paysage a évolué d'une matière « interdisciplinaire » à la « thématique principale » d'une nouvelle discipline.

Dans le programme de la matière « paysage urbain », la ville est considérée en tant qu'un paysage et sa relation avec les autres matières reste au second rang.

La prise en compte du paysage en tant que la discipline du futur peut tout à fait compléter le vide des besoins de l'homme aux qualités et de la pertinence du milieu dans les spécialités liées à cette discipline.

Il semble que le paysage dans un univers futur, s'engage à fournir le besoin de l'humanité au milieu familier et convenable. La considération du paysage en tant que la discipline du futur est un acte prévisionnel pour les problématiques sociales de demain.

این جایگاه در ایران مبنای برنامه‌ریزی توسعه رشته منظر قرار گرفت. مجموعه‌ای از رشته‌های تخصصی از جمله منظر شهری، منظر فرهنگی، آمایش منظر سرزمین، باغ ایرانی، مطالعات منظر، برنامه‌ریزی و مدیریت منظر ذیل دیسپلین منظر تعریف شد. این کار به پشتوانه دو اصل مربوط به ایران و منظر صورت گرفت: اول، فرهنگ ایران آمادۀ ادراک فهم امروز از منظر است. قدیمی‌ترین باغ‌های جهان، در ایران پدید آمده و فرهنگ منظرین در جامعه ایران به وضوح پیداست. شعر، ادبیات، هنرهای تجسمی، تزیینات، آیین‌ها، معماری و شهر ایرانی بدون منظر شناخته نمی‌شود. دوم، رویکرد جدید در تغییر جایگاه منظر از "یک فاکتور میان‌رشته‌ای" به "زمینه اصلی" است. در نتیجه رشته‌های نو، گونه‌ای از منظر را موضوع برنامه‌ریزی قرار می‌دهند که هر یک صفتی از رشته دیگر را با خود دارد. در برنامه منظر شهری، شهر به مثابه منظر تلقی می‌شود و سایر رشته‌های مرتبط با آن ذیل منظر مورد توجه قرار می‌گیرد. به نظر می‌رسد منظر در جهان آینده عهده‌دار مسئله نیاز انسان به مکان آشنا و مطلوب باشد. اینکه منظر دیسپلین آینده شناخته شود، اقدامی آینده‌نگر برای مسایل جامعه فرداست.

چند سال قبل همایشی در آمریکا تحت عنوان پایان معماری برپا شد. حرف اصلی همایش بررسی این مسئله بود که آیا در دنیای امروز چیزی برای معماری کردن باقی مانده است؟ اگر مسئله معماری عملکرد است، اغلب راه‌حل‌های ممکن و مطلوب برای نیازهای انسان تکمیل شده است. این که تلاش‌های معماران امروز به فرم معطوف شده، ناشی از عدم نیاز به راه‌حل‌های عملکردگرا که مقصد معماری مدرن بود برآمده است. این اتفاق برای شهر نیز رخ داده است. تعریف شهر، براساس مؤلفه‌هایی که در شهرسازی امروز رواج دارد، از جمع جبری بررسی‌های اجتماعی، اقتصادی، ترافیکی و زیست‌محیطی به دست می‌آید. در میان این مؤلفه‌ها، کمتر ردپایی از مکان شهر دیده می‌شود. شهر در علم امروز محصول همنشینی دیسپلین‌های مختلف در یک ناحیه جغرافیایی است. شیوه رایج علم مدرن، نادیده انگاشتن مقولاتی است که ماهیت آنها را نمی‌شناسد. اگر تجربه و ادراک ملموس انسان‌ها از محیط به "وجود" چیزی گواهی دهد، تا زمانی که آن چیز به توصیف علم در نیامده باشد، وجود رسمی و پذیرفته شده نخواهد داشت. این دوره ممکن است چند دهه طول بکشد؛ سرنوشتی که برای "منظر" رخ داد. منظر، اگر چه در محیط باغبانی و با رویکرد تزیینی پدید آمد، اما در ادامه تحولات خود توانست مکانیسم ادراک انسان از مکان را تئوریزه کند. منظر از مکان به عنوان وجود واحدی یاد می‌کند که دو بخش بیرونی (ماده) و درونی (ذهنی) آن قابل تفکیک نیستند.

Iranian Landscape Culture

Seyed-Amir Mansouri, Ph.D in Urban Studies with landscape proficiency, assistant professor, Faculty of Fine Arts, University of Tehran
seyedamir.mansouri@gmail.com

Seyed-Amir Mansouri, Docteur en études urbaines avec l'Option Paysage, Professeur de Paysage à l'université de Téhéran, Faculté des Beaux-arts, Directeur du centre de recherche NAZAR
seyedamir.mansouri@gmail.com

La culture paysagère de l'Iran

Un colloque s'est déroulé aux Etats-Unis il y a quelques années, intitulé « La fin de l'architecture ». La problématique principale du débat posait la question « Reste-t-il aujourd'hui encore de la place pour les réalisations architecturales ? » Si nous acceptons que la problématique de l'architecture soit la fonction, la plupart des résolutions possibles et conformes pour subvenir aux besoins de l'homme sont achevées ; que

A few years ago, a conference was held in the United States entitled "The End of the architecture". The main issue of the debate surrounded the question which discussed "Will there still any room remained for architectural accomplishments?" If we accept that the problem of architecture is that of function, most consistent and possible resolutions to meet man's needs are completed; the testing of the architects nowadays being the form follows the resolution of functional responses, themselves being the goal of modern architecture. Other aspects including energy and static are supported by science.

The city, for its part, has suffered from the same situation. The definition of the city based on the current urban factors today, comes from the algebraic sum of the social, economic, circular and bio- environmental studies. Between these factors, rare is the track of the city location. The city in today's science is the product of different disciplines meeting in a geographical area.

The current method of modern science is to ignore the subjects whose nature is not known. Although experience and sensory perception of human versus environment demonstrates the "existence" of some "thing", this thing will not officially exist and be accepted until it is described by science. This period can last several decades, similar to the case for the "landscape."

les essais des architectes de nos jours portent sur la forme découle de la résolution des réponses fonctionnelle ; elles-mêmes étant le but de l'architecture moderne. D'autres aspects dont l'énergie et les statiques sont pris en charge par les sciences.

La ville, pour sa part, subit cette même situation. La définition de la ville basée sur les facteurs urbanistiques courant aujourd'hui, provient de la somme algébrique des études sociale, économique, circulaire et bio-environnementale. Entre ces facteurs, rare est la trace de la localisation de la ville. La ville dans les sciences de nos jours, est le produit du côtoisement des différentes disciplines dans une zone géographique.

La méthode courante des sciences modernes est d'ignorer les discours dont elles ne connaissent pas la nature. Même si l'expérience et la perception sensible des humains par rapport à l'environnement attestent l'« existence » d'une certaine « chose », cette chose n'aura pas d'existence officielle et acceptée tant qu'elle ne sera pas décrite par les sciences. Cette période d'ignorance peut durer plusieurs décennies tout comme cela fut le cas pour le « paysage ».

Bien que le paysage est apparu dans un environnement jardinier et avec une approche décorative, il est parvenu à la suite de ses évolutions